

følte sig frygtelig skuffet af ham. Han lignede ikke sin Broder Præsten undtagen paa Øjnene. Saa havde han desuden Klumpfod, hvad hun forresten godt havde vidst. Ogsaa i hans Væsen var der noget, der frastødte hende. Han hilste skødesløst paa hende og viste Fætteren en ganske utilsløret Ringeagt.

Paa Vejen ud til Vognen puttede Meta sin Arm ind under hendes. Jytte forstod godt, at hun vilde søge at bøde paa sin uheldige Forsnakkelse, maaske ogsaa paa sin Mands Uelskværdighed; men det fjernede hende alt-sammen blot endnu mere fra dem begge. Da Veninden bad hende om rigtig snart at komme og besøge hende, svarede hun ja; men ved sig selv tænkte hun, at det vist ikke blev til noget.

Nedenfor den store Stentrappe stod en lille tilstøvet Vogn og kogte. Det var ikke meget andet end en stor Træsko paa tre Hjul.

Jytte blev staaende oppe paa Trappen med sin Fætter under Armen, indtil Doktorparret var kommet tilsæde og Vognen fattede afsted.

„Kender du ellers noget til Doktor Gaardbo?“ spurgte hun, idet de fulgtes ind. „Er han en dygtig Læge?“

„Han er sgu slet ikke Læge. Han er en Kvaksalver, der vil kurere Folk uden Medicin. Apotekereren er rasende paa ham. Han vil klage over ham, siger han. Han er heller slet ikke anset blandt sine Kolleger. Det veed jeg fra Asmus. De kalder ham for Seminaristen.“

„Han er jo en Bror til Præsten.“

„Ja, og de er lige bondevigtige begge to. De er for-